Lăcătuș Cornelia

Să nu regreți nimic

LETRAS
Promovăm autorii români

Să nu regreți nimic/ Cornelia Lăcătuș. - Snagov : Letras, 2020
ISBN eBook PDF 9786069668771

Credite copertă: 123rf.com

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2020, Cornelia Lăcătuș.
Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net, email:
office@piatadecarte.com.ro
Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:
edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.letras.ro
contact@letras.ro

Era fericită, își aruncă în mașină șezlongul și geanta de plajă și demară în trombă. Soarele se înălțase de mult și ea abia acum pleca. Își dorea să zboare, ca să ajungă cât mai repede, dar drumul până la Vadu era destul de lung, din cauza asfaltului, care era îngrozitor. Simțea nevoia să fie singură, ca să poată medita în voie la toate întâmplările din ultima perioadă care veniseră atât de firesc. Visase ani la rând la aceste lucruri și când s-au întâmplat, pe lângă faptul că o luaseră prin surprindere, o și speriaseră oarecum.

—Domnule! Nu vezi că am prioritate? îl apostrofă pe un individ care îi tăiase calea, încercând fără succes să-și continue șirul gândurilor. Traficul era groaznic și fiecare participant, la fel ca și ea, își dorea să ajungă cât mai repede pe plajă. După ce a ieșit din Năvodari, șoseaua s-a mai descongestionat oarecum, dar gropile din asfalt o duceau cu gândul la copilărie, la mersul cu căruța, pe drumul de țară, pe care îl ura atât de mult, dar care acum îi provoca nostalgii. Tot încercând să evite craterele din asfalt, nici nu și-a dat seama când a trecut de Corbu, un sat care se dezvoltase destul de mult în ultimii ani, datorită turiștilor, dar care, după părerea ei, mai avea mult până să ajungă la stadiul de sat european. Cel mai prost drum însă abia acum începea, când virase

la dreapta spre Vadu, drum pe care îl cunoștea așa de bine, dar care știa că o duce spre fericire. Da, căci asta reprezenta marea pentru ea… fericire.

Drumul de nisip pe care intrase îi provoca plăcere, știind cât de puțin mai avea până să se instaleze pe plajă și simțind deja în nări mirosul inconfundabil al mării. După ce și-a parcat mașina pe un dâmb de nisip, și-a scos bagajele și, încărcată ca un măgar, a luat-o agale pe nisipul bătătorit spre plajă. Stupoare însă. Plaja era atât de plină cu oameni, încât îi venea să se întoarcă din drum. Peste tot cât privea cu ochii nu vedea decât corturi, umbrele, șezlonguri, prosoape și o mare gălăgioasă de oameni care o exaspera. Nu mai fusese de două săptămâni și nu înțelegea cum și de unde apăruse această mulțime de oameni, care părea să fie aici de când lumea și nu știa ce cum să facă să scape de ea. S-a oprit pentru o clipă, încercând să-și dea seama de direcția în care avea să meargă, necrezând în șansa de a putea fi singură în această splendidă zi de vară.

—Aș putea să te ajut, nu înțeleg ce bărbat întreg la cap a putut să lase o femeie să ducă singură atâtea bagaje! Auzi în spatele ei o voce, care după ce și-a întors privirea, a căpătat și formă, ce-i drept, destul de atrăgătoare.

—Dacă aș fi dorit ajutor, sigur aș fi solicitat. Mulțumesc, spuse Sia surprinsă de atitudinea individului ce părea foarte sigur pe el. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai dispărea, spuse pe un ton neprietenos, care îl făcu

pe individ să bată în retragere. Și înțelegând că ar fi foarte bine să-și continue drumul, își ridică bagajele și o porni ușor către nicăieri.

Mergând, simțea cum picuri mari de transpirație i se rostogoleau pe față, prelingându-se pe gât, pătrunzând pe sub tricou și făcându-l pe acesta să se lipească de trupul înfierbântat de soarele puternic și de mersul acesta obositor. Simțea că nervii săi erau mult prea întinși, că nu mai are resurse să meargă mai departe și cu toate acestea, era hotărâtă să nu cedeze. Când se aștepta mai puțin… apăru de nicăieri, la distanță de câteva sute de metri, un golfuleț, ce părea să-i facă cu ochiul și să-i ureze „bun venit”. Nu îi venea să creadă, totuși, că acest incident putea să aibă un final atât de fericit și, lăsându-și bagajele jos, începu să țopăie și să chiuie de fericire. Dar abia după ce și-a revenit, privind în jur, și-a dat seama ce spectacol amuzant i-ar fi oferit unui eventual spectator. Uitând de toată oboseala și de disconfortul create de această întâmplare, și-a ridicat bagajele și, cu o forță nebănuită, a pornit către tărâmul făgăduinței, spre acel mic golfuleț.

Era fericită, cu adevărat fericită. Acum, după ce se instalase și stătea tolănită, precum un motan revenit acasă dupăo noapte petrecută prin vecini, se simțea recunoscătoare pentru acest colțișor de rai, unde doar pescărușii și zbenguiala valurilor întrerupeau din când în când liniștea aceasta atât de nepământeană. Soarele îi

mângâia trupul arămiu și o făcea să se abandoneze total, simțind o plăcere oarecum vinovată că se putea bucura

în tihnă de aceste clipe magice. Vântul adia ușor, amplificând senzația de bucurie și plăcere, aducându-i mirosul mării până în suflet. Iubea acest miros, se identifica cu el și nu concepea viața altfel, crescuse cu el…

Era momentul ei și avea senzația că sălbăticia acestor locuri, împreună cu întregul tablou ce se desfășura sub privirile ei, era creată de Divinitate special pentru ea. Rar îi este dat unui muritor de rând să se bucure de un astfel de spectacol, iar ea avea acest privilegiu, mulțumind în gând pentru el. Nu se îndură să intre în apă, de teama de a nu pierde nimic din această clipă unică, dar soarele îi penetra fiecare centimetru de piele, încălzind-o și făcând-o să-și dorească răcoarea. Își ridică anevoie trupul bine lucrat, cu ușoare forme rubensiene, și se îndreptă agale către apă. Era atât de captivată de valurile jucăușe, încât nici nu a observat că apa, ca un iubit blând, îi săruta pielea încinsă și îi oferea unde răcoroase care o făceau să vibreze de plăcere. Încet, încet, valurile o invitară să intre în jocul lor, joc doar de ele știut, lovind-o ușor, ca mai apoi să se retragă și iar să revină. Un du-te-vino continuu care o făcea să revină cu sufletul și cu mintea la copilărie. Da! Se simțea din nou copil, așteptase mult acest sentiment de libertate și fericire pe care îl trăise de atâtea ori în copilărie. Oare când îl pierduse?

După o bălăceală îndelungată, se hotărî să părăsească apa și, călcând pe nisipul fierbinte, care acum îi ardea tălpile, ajunse la șezlong, întinzându-și trupul rece și reconfortat, așteptând ca soarele să-i ofere iar căldura sa. Era mulțumită și fericită și, deși știa că nu este posibil, își dorea ca acest moment să fie permanent.

Cu mintea eliberată de povara gândurilor, multe întrebări au început să prindă contur. Nu știa când renunțase la ea, la visele ei și la toate dorințele ei, nu știa când a devenit soție și mamă și ce a împiedicat-o să mai trăiască pentru ea, nu știa când i s-au frânt aripile și mai ales de ce.

Rememora acum clipa când judecătorul i-a redat libertatea, momentul acela când a spus că din vina părților căsătoria era anulată. Îi venea să-l sărute pe acel om, îi venea să sară într-un picior și să țipe de bucurie. A părăsit tribunalul atât de fericită, încât a rătăcit pe străzi ore bune, neștiind încotro mergea. Privea în jur și după foarte mult timp, se bucura de copaci, de clădiri, de oameni, de anotimp. Oare unde fuseseră toate acestea până acum și ce o împiedicase să le vadă? Nu știa…

—Doamne, Sia, o să te îmbogățești! Aproape că nu te-am recunoscut! Ești total schimbată, ai o privire atât de senină și ai mai slăbit. Doamne, nu-mi vine să cred! Trebuie să-mi spui ce dietă ai ținut și care-i secretul de arăți atât de bine!

—Nu am ținut nici o dietă, șopti Sia sec. Am divorțat, acesta este secretul. Îți doresc o zi reușită – și se îndepărtă ușor, lăsând-o pe Ana, căci despre ea era vorba, perplexă.

Ar fi vrut să nu o întâlnească tocmai pe Ana în această zi, nu pe ea, nu! Nu dorea să-și amintească de acel episod crud din existența ei, dar parcă destinul aranjase lucrurile de așa manieră încât să fie convinsă că alegerea făcută era cea corectă. Relația ei cu Mihai nu fusese niciodată grozavă, dar în ultima perioadă devenise îngrozitoare, după ce Sia aflase că are o amantă. Își amintea cu durere momentul când a deschis ușa și în prag a apărut aceeași Ana, cu părul îmbâcsit, cu hainele parcă luate din coșul de rufe și îmbrăcate în mare grabă, dar cu o față foarte frumoasă.

—Eu sunt Ana și aș vrea să stăm de vorbă câteva minute, îi spusese aceasta. Sia a invitat-o în casă, neștiind cine era.

—Știi, eu și Mihai ne iubim și vreau să îi acorzi divorțul.

Oare de ce nu a renunțat atunci? De ce a lăsat să treacă atâția ani, ca să poată face pasul, de ce s-a lăsat înduplecată mereu sau el a fost doar pretextul? De ce a crezut că a fi soție și mamă era suficient petru Mihai? De ce trecuse cu vederea toate trădările și escapadele lui? Nu avea un răspuns cert. Poate din nesiguranță, poate din lașitate sau din teama de a ieși din zona de confort.

Nu știa sau se temea să caute mai adânc, de frică de a nu afla adevărul.

Adâncită în gânduri și lăsându-se în voia pașilor, nu și-a dat seama când vântul care mai devreme îi mângâia fața s-a transformat în vijelie. Acum, picuri mari de ploaie îi biciuiau corpul și curenții de aer o luau aproape pe sus. Încercând să se adăpostească, a intrat într-o cafenea în portul Tomis. S-a așezat la o masă cu fața spre mare și și-a comandat un coniac mare și o cafea, privind dansul picăturilor de ploaie care se luptau parcă să pătrundă în cafenea, izbind puternic în geam. Asemăna furtuna aceasta cu sufletul ei și știa că sfârșitul era aproape și soarele va străluci, așa cum strălucea acum sufletul ei. Pentru o clipă a uitat unde se află și și-a dat frâu liber sentimentelor de bucurie și descătușare, eliberând sufletul de o povară poate prea grea.

—Să vă ajut cu ceva? Vă simțiți rău? întrebă îngrijorată fata care o servise mai devreme.

—Scuze, sunt lacrimi de bucurie, pentru o clipă am uitat unde mă aflu, șopti Sia, ușor rușinată de faptul că cineva fusese martor la momentul ei de slăbiciune.

Undeva la câteva mese distanță, Sia avusese un observator, care, de când intrase, o ținuse în vizor și, profitând de scurtul dialog dintre ea și ospătară, se apropiase, și, fără să ceară permisiunea, se așezase. Era Mihai, care, cu o mină răvășită, șopti ca pentru el.

—Nu am crezut că te-am rănit așa de tare. În felul meu, eu te-am iubit mereu și chiar am crezut că îți este bine alături de mine. Ce vrei, toți bărbații înșală și nevestele lor se fac că nu știu. Nu mi-am dat seama de suferința ta sau, mai bine spus, acum realizez că am fost egoist, gândindu-mă doar la mine. Știi, nu am crezut că te iubesc atât de mult până în clipa când am primit nenorocita aia de citație de divorț, tocmai de aceea nu am fost de acord cu separarea la notar, crezând că îți va trece, așa cum îți trecuse și altă dată. Abia atunci am realizat cu adevărat că te pot pierde și că, de fapt, eu nu mă văd trăind fără tine. Vezi că și acum destinul ne-a adus împreună, poate mai dându-ne o ultimă șansă, de a repara ce am stricat doar eu, șopti Mihai pierdut.

—Poate că este un joc al destinului faptul că ne-am întâlnit, spuse Sia cu o voce gâtuită de indignare, și poate că așa trebuia să ne luăm rămas-bun. Nu știu, dar aș vrea sincer să mă crezi că, din punctul meu de vedere, nu mai este nimic de reparat.

—Înainte de a pleca de acasă ți-am mirosit hainele și am început să plâng ca un copil. Nu poți să îți dai seama prin ce trec, nu pot să respir fără tine și de când ai plecat nu pot nici să dorm, nici să mănânc. Mă doare sufletul, nu știi cât de greu este, este al dracului de greu și nu am pe nimeni căruia să-i spun ce simt, mă simt pierdut.

Lacrimile i se rostogoleau peste obrajii trași, iar fața nebărbierită și ochii încercănați îl făceau să pară mai

bătrân. Poate pentru prima dată în existența sa, Mihai era sincer cu adevărat și trăia o dramă în sufletul lui, nepăsându-i de cei din jur.

Sunt convins că și tu suferi, ți-am văzut lacrimile mai devreme și am realizat ce viață mizerabilă ți-am făcut. Iartă-mă, Sia, iubita mea, iartă-mă. Știu că nu merit iertarea ta, dar gândește-te că sunt doar un om.

Sia privea prin fereastra cafenelei la vijelia de afară, sorbind cu înghițituri mici din băutura aceea călduță ce îi trimitea fiori de plăcere și relaxare prin tot corpul.

—Nu știu cu ce să încep și te rog să scuzi eventuala mea incoerență, dar cred că a sosit clipa sincerității. Vezi tu, Mihai, și pe mine m-a durut sufletul, da, și încă foarte mulți ani. Nici eu nu aveam cui să mă plâng, iar tu nu erai niciodată acolo. Îmi pare sincer rău să te văd atât de trist și, deși aș vrea să-mi fie milă de tine, nu-mi este. Nu vreau să răscolim trecutul și nici nu vreau să mă bucur de nefericirea ta, mă cunoști cred destul încât să-ți dai seama că nu doresc acest lucru și tocmai de aceea ar fi ok dacă ne-am lua rămas-bun acum.

—Chiar nu pricepi, Sia! Nu pot să trăiesc fără tine. Spu-ne-mi ce pot face să te întorci acasă, înțelege, nu mai sunt eu. Mă doare atât de tare sufletul, încât am impresia că îl pot pierde în orice clipă. Nu mă împinge acum, când sunt pe buza prăpastiei, înțelege, te rog, și iartă-mă. Știu că ești un om foarte bun și tocmai de aceea apelez la sentimentele tale, șopti printre lacrimi Mihai.

—Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar până aici ai plătit bilet și, deși spectacolul nu s-a terminat, ai fost dat afară din sală. Nu mai pot și mai ales nu mai vreau să fac parte din farsa aceasta numită căsătorie. A sosit momentul să mă întorc la mine, să mă regăsesc, să mă respect mai mult și să mă iubesc mai mult, de ce nu? Cât despre lacrimile pe care le-ai văzut mai devreme, nu erau de tristețe. Îmi pare rău, dar nu vreau să te rănesc, aș vrea să rămânem prieteni și să ne salutăm atunci când ne vedem, dacă crezi că este posibil.

Sia simțea că această discuție nu avea nici o finalitate și încerca să o încheie, fără să-i lezeze și mai tare sentimentele celui care până în urmă cu câteva ceasuri fusese, totuși, soțul ei.

—Ai găsit pe altcineva, nu? Deși mi se pare îngrozitor, sunt convins că aș putea să trec cu vederea, așa cum tu ai făcut-o de atâtea ori pentru mine. Doamne, ce ți-am făcut, Sia! Abia acum îmi dau seama de dimensiunea durerii pe care ți-am pricinuit-o. Înțeleg, nu mai poți și totuși, iartă-mă, iartă-mă, iubita mea, de ce nu am văzut oare ce comoară de om aveam lângă mine, de ce abia după ce pierdem ceva sau pe cineva realizăm valoarea lui?

Plângea ca un copil și poate că așa și era, un copil care nu se maturizase niciodată.

—În mod categoric nu este nici un alt bărbat în viața mea, deși nu exclud această posibilitate în viitor, dar

pentru moment, am nevoie de mine, am nevoie să știu cine sunt, să știu ce îmi doresc, am nevoie să mă cunosc mai bine și am nevoie să știu cât valorez ca om. Asta vreau! Și mai vreau un lucru: vreau și sunt hotărâtă să nu mai las pe nimeni, niciodată, să calce cu bocancii pe sufletul meu.

Sorbi și ultima înghițitură de coniac, puse banii pe masă și se ridică. Înainte de a ieși pe ușă, se apropie de Mihai și îl sărută pe frunte.

Dumnezeu să te binecuvânteze! îi spuse cu o voce moale și poate cu o undă de regret.

Deschise ușa cafenelei și, cu nasul în vânt, păși afară spre libertate și spre noi orizonturi, lăsând în urmă trecutul. Norii se risipiseră ca și zbuciumul ei sufletesc și soarele o privea de sus, mângâind-o cu căldura sa. Se simțea încrezătoare în puterile sale și dorea să-și testeze limitele, începând un nou drum prin labirintul acesta numit viață.

Vântul începuse să-și facă de cap, mărindu-și viteza în încercarea lui de a-și face simțită prezența, însă chiar și așa, ziua era de departe extraordinară. Sia se cuibări și mai adânc în șezlong, căutând parcă o poziție prielnică pentru un pui de somn. Îi era atât de bine…

Matei își aprovizionase barca și cu tot ce era necesar unui drum de câteva ore pe mare, așteptând acum ca bunii săi prieteni să își facă apariția în orice moment.

Nu îi plăcea că viteza vântului era un pic cam mare, dar plănuiseră de ceva timp această ieșire și nu mai putea să bată în retragere. Stătea pe puntea bărcii, privind turiștii care urcau pe diverse ambarcațiuni.

Cu cât se apropia mai mult de portul Tomis, Gigi se simțea ca un adolescent ce urma să plece într-o călătorie de explorare în jurul lumii, având senzația că urma să facă mari descoperiri. Nu știa de ce avea acest sentiment ori de câte ori urma să plece pe mare, poate că erau amintiri dintr-o altă existență sau poate era doar o pasiune nedescoperită, cine știe! După ce a găsit cu greu un loc de parcare, a luat-o pe Ilinca de mână și au pornit spre barca lui Matei.

—Salut! Măi frate, altă dată când ne mai inviți, să ne rezervi și locuri de parcare, spuse Gigi pe un ton glumeț, ajutându-și iubita să urce pe barcă.

—Doamne, Ilinca, cum poate o femeie atât de frumoasă ca tine să stea lângă un moș așa de nesuferit ca ăsta, râse Matei, adresându-se acesteia. După ce s-au sărutat, fiecare și-a găsit un loc pe barcă, suficient de mare.

—Ilinca, am o mare rugăminte la tine. Deși știu că nu o ai la inimă pe Grațiela, te rog mult să o faci să se simtă acceptată și asta doar de dragul lui Andrei. Țin prea mult la el, ca să risc să-l pierd tocmai pentru o femeie. Nu sunt eu în măsură să judec alegerile lui și, ca atare, le respect, fie că îmi plac, fie că nu.

—Firesc că o accepți, ținând cont că știi că salivează după tine și ar face orice ca să-ți intre în grații. Convenabil, nu?

Gigi izbucni într-un hohot de râs molipsitor. Mă mir că bietul Andrei încă nu și-a dat seama că nu mai erați prieteni acum, continuă acesta la fel de amuzat de penibilul situației. Zău, Matei, când mă uit la fata aia ajustată peste tot, îmi vine sincer să-l pocnesc pe Andrei în speranța că se va trezi la realitate. Eu cred că tipul își retrăiește tinerețea prin ea sau mai grav, cine știe, poate chiar se crede tânăr. Dezgustător când privești pe altul în oglindă, conchise pe același ton amuzant.

—Hei! Până aici! Nici în glumă să nu mai spui așa ceva, se burzului Matei, încruntându-și sprâncenele stufoase, semn de enervare pentru cei care-l cunoșteau. Nu aș vrea nici măcar să respir același aer cu fata aia, dar să îi mai și dau speranțe, nu știi ce spui. Cât de spre Andrei, este un tip mult prea deștept și tu știi bine asta, ca să nu fi văzut manevrele ei stângace, dar mă cunoaște mai bine decât oricine și de aceea este liniștit. Îl prețuiesc prea mult ca să-i pot face așa ceva, vorbești să te afli în treabă!

—Era o glumă nevinovată, interveni Ilinca să detensioneze momentul. Și până la urmă de ce discutăm noi despre lucruri fără valoare? Grațiela este un copil și ca toți tinerii care nu au o experiență de viață, crede încă în basme cu zâne, balauri și feți-frumoși.

—Ha, ha, ha. Și cine este balaurul în basmul ăsta? explodă Gigi într-o cascadă de râs. Omule, tu știi bine că tot ce am spus este adevărat și nici nu mi-a trecut prin minte că tu ai putea să te implici în ceva așa de meschin, te cunosc de prea mult timp ca să știu cine ești și ce silă îți este de asemenea mizerii. Mă amuzam și eu, atâta tot.Voiam să văd cum reacționează domnul care mai devreme îi spunea iubitei mele că sunt moș. Îmi plătesc polițele, te ataci, nu?

—Să-i ia dracu' cu portul lor! Ce fel de viziune au avut ăștia, când au proiectat portul ăsta? auziră dintr-odată vocea lui Andrei. Prin statura sa impozantă, abia dacă o zăriră pe Grațiela în spatele acestuia. Urcă pe barcă și ridicându-și soția ca pe un fulg, o făcu pe aceasta să pară mult mai fragilă decât era în realitate. Muntele acesta de om frumos, dacă îți plac bruneții, era vizibil supărat și niciunul nu îndrăznea să-l întrebe. Andrei, un tip taciturn, era frumos, în ciuda celor aproape șaizeci de ani, avea ochii mari și negri, încadrați de niște sprâncene frumos arcuite, cu un nas ușor acvilin și o gură dreptunghiulară cu buze cărnoase. Totul se încadra pe o față ușor bronzată și mereu nerasă. Era într-o luptă permanentă cu părul său negru și rebel care-i cădea prea des pe fruntea înaltă și care-i încadra aceste trăsături aproape perfecte. Avea un calm din care cu greu îl puteai urni, dar, odată stârnită furtuna, cu greu îl puteai potoli.

—Credeți că suntem pregătiți pentru a porni la drum? întrebă pe un ton neutru Matei, care deja începuse

manevrele de plecare și, de fapt, voia doar să rupă tăcerea ce se instalase odată cu venirea cuplului Andrei-Grațiela. Știa că bunul său prieten avea probleme și nu înțelegea de ce stătea ancorat în această relație care-i aducea nefericire. Suferea și el în același timp cu prietenul său și ar fi dorit să intervină și să-i spună să renunțe la acest coșmar ce-i aducea atâta suferință, dar stabiliseră demult un cod al lor, să nu se implice niciodată în viața amoroasă a celuilalt, indiferent de consecințe.

În acest timp, Ilinca, simțindu-se ca acasă, a pregătit un platou cu mâncare, solicitând ajutorul bărbaților pentru a desface o sticlă cu vin și punând în pahare licoarea ușor răcită, oferi fiecăruia câte un pahar.

—Abia aștept să ajungem în Deltă la o cherhana, să mâncăm pește pe săturate, spuse Ilinca, întrerupând gândurile unora.

—Pește este și aici, de ce este nevoie să mergem până în Deltă? Crezi că nu are același gust? opină Matei, dând pe gât paharul cu vin de calitate, adus de o cunoștință de la o cramă din Focșani. Draga mea, crede-mă că la Constanța mănânci saramură mai bună decât acolo și chiar ciorba este mai gustoasă, am fost în mai multe locuri și știu.Tot ce îmi place în Deltă este, de fapt, sălbăticia locurilor, canalele acelea pe care plutești lin și sentimentul acela inconfundabil că ești primul care vede acele locuri, deși nu este adevărat, și care îți umplu sufletul de frumusețe. Și mai este ceva acolo, în liniștea aceea deplină: am senzația că sunt în comuniune directă

cu Dumnezeu, că pot discuta cu El și că îmi răspunde. Nu pot sta mai mult de o singură zi, pentru că mă plictisesc, și, cu toate acestea, nici nu ajung bine acasă, că îmi vine să mă întorc.Vedeți? Tocmai de aceea nu m-a ținut nimeni până acum, nu există sub soare o femeie la fel de nebună ca mine care să mă suporte, zâmbi ușor Matei, lăsând să i se vadă puțin dantura albă ce contrasta puternic cu bronzul pielii sale.

Andrei nu scosese un cuvânt de când se așezase pe canapeaua albastră a bărcii, desfăcându-și încă o sticlă cu vin și golind-o singur. La rândul ei, Grațiela era vizibil stingherită de faptul că acesta nu îi adresa vreun cuvânt după cearta violentă pe care o avuseseră. Simțea că toți ceilalți o privesc și asta îi dădea o stare de disconfort. Devenise o femeie frumoasă, mulțumită chirurgiei plastice, arăta ca o păpușă Barbie, brunetă, cu niște picioare lungi și cu un posterior proeminent, cu o talie de viespe și niște sâni voluminoși, poate în privința buzelor exagerase puțin, dar arăta extraordinar în costumul minuscul de baie, pe care îl etala cu mândrie. Poate că în alte cercuri ar fi făcut multe victime, dar în grupul acesta restrâns, importantă era prietenia și tocmai de aceea nu se simțea confortabil, pentru că de cele mai multe ori nu-i înțelegea, având sentimentul că o excludeau, pentru a-i demonstra că nu este bine-venită și nu se poate ridica la nivelul lor. Poate că avea nevoie de oameni de vârsta ei, care să fie amuzanți și care să o aprecieze pentru ce reprezenta ea. Scopul principal pentru care acceptase să participe la această plimbare fusese

Andrei, de care se îndrăgostise din clipa în care s-au cunoscut și pentru care era dispusă să facă aproape orice.

Ilinca se întinsese pe una dintre canapele, alegând să-și expună la soare corpul bine lucrat. Era o femeie deșteaptă, conștientă de valoarea ei, care nu punea foarte mult accent pe aspectul fizic. Cu toate acestea însă, avea trăsături frumoase și regulate care o făceau să radieze. Principalul său atu era devotamentul pentru cei din jur, fiind și o tipă extrem de organizată, meticuloasă și rațională. Era îndrăgostită de Gigi încă din prima zi de când se întâlniseră, dar nu se simțea pregătită pentru căsătorie, deși locuiau împreună de mai bine de cincisprezece ani. Nu înțelegea cu ce putea să-i unească mai mult o hârtie, așa că nu credea în instituția căsătoriei, chiar dacă părinții ei o presau deseori. Terminase Psihologia, dar nu practicase, având o afacere proprie în designul de interior.

Gigi făcea notă discordantă cu prietenii lui, era înalt și uscățiv, tuns militărește, cu o față comună, purta niște ochelari de vedere rotunzi, având aspectul acela de intelectual inabordabil. În realitate era un tip extrem de simpatic, cu un simț al umorului deosebit, cu o minte sclipitoare și care emana căldură și bunătate prin toți porii, bineînțeles după ce ajungeai să îl cunoști. Tocmai de aceea Ilinca se îndrăgostise de el.

După ce ieșise din port, Matei, stând la cârmă, își dirija barca ușor, cât mai aproape de mal, având ca destinație finală Tulcea. Îl îngrijora puțin vântul care mai

sporise în intensitate, dar la cât de mult navigase, nu credea să fie o problemă atât de gravă. Soarele îi ardea fața și umerii, iar vântul îi răvășea părul des și complet alb care se revărsa peste umerii largi. Era fericit și în același timp o undă de regret îi străbătea sufletul. Dacă ar fi fost și Ana acolo… Parcă se scursese o eternitate de atunci și, cu toate acestea, parcă se petrecuse ieri.

Erau studenți și se mutaseră împreună, fiind îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Se ridicase din pat dornic să-i satisfacă toate dorințele celei pe care o diviniza și pentru care ar fi făcut orice. După ce îi prepară micul dejun și îi făcu și cafeaua, așezându-le pe o măsuță, se duse și o trezi cu sărutări ușoare pe ochi, pe nas și pe gâtul fin de balerină, așteptând în tăcere ritualul trezirii ei cu mutrișoara aceea poznașă, cu ochii aceia imenși și cu buzele roșii și cărnoase.

—Cât este ceasul? întrebă ea cu vocea somnoroasă.

—Să tot fie trecute de opt, domnișoară Somnorilă, spuse Matei, ținând-o în vizor, nedorind să piardă nimic din spectacolul matinal a cărui protagonistă era micuța și iubita lui, Ana.

—Doamne, ce târziu este! Iar tu m-ai lăsat să dorm atât! sări din pat sărutându-l fugar pe gură și fugi în baie. Aș vrea, dacă nu te superi, să-mi cauți și mie ceva mai decent să pun pe mine, că știi părerea mamei despre garderoba mea și nu aș vrea să facă grimasele acelea jalnice. Și știi ceva, ce-ar fi dacă, până mă întorc eu, tu ai

face bagajele să plecăm în Vamă? E soare, e vară și nu am niciun chef să învăț de acum pentru permis. Știi, vara, nimeni nu ar trebui să muncească, sporovăia întruna, în timp ce se spăla.

—Cuvântul tău este lege pentru mine, prințesa mea, zâmbi Matei și deschise ușile șifonierului, căutând ceva decent pentru ea.

Ana își puse rapid o pereche de pantalonași înflorați și un tricou uni, își strânse părul negru într-o coadă de cal, iar în momentul imediat următor, auzi soneria. Mama ei se înfățișă în cadrul ușii, într-o ținută de mare doamnă, privind în direcția Anei, vădit nemulțumită de ținuta ei. Până să ajungă Matei la ușă, ele deja coborau scările.

—Ți-am spus cât de mult te iubesc? Te iubesc mult, mult de tot! se auzi de pe scări vocea iubitei sale.

Și el o iubea la fel de mult. Matei începuse să facă bagajele și să le ducă la mașină, pe măsură ce erau împachetate. Trecuseră mai bine de două ceasuri, terminase tot și se simțea neliniștit, fără să aibă vreo explicație. Mai coborî o dată la mașină să verifice dacă nu lipsea ceva, neștiind ce să facă din cauza stării de neliniște care pusese stăpânire pe el. Urcă treptele, când auzi soneria telefonului care ar fi trezit până și morții și, crezând că este Ana, ajunse rapid, ridicând receptorul.

—Au murit, Matei, au murit amândouă! Ce mă fac? Ce fac eu fără ele? Sunt mort! Nu pot să mai trăiesc fără prințesele mele! Ce fac?

—Cine a murit? Hei, Titi, stai, oprește-te, cine a murit? Omule, explică!

—Au murit și nu mai pot face nimic! se auzea plânsul în sughițuri al interlocutorului său. Au murit Ana și Maria, au făcut accident. Știam că se va întâmpla ceva rău, Maria visase ceva urât. De ce am lăsat-o să plece? De ce?

Nu mai auzea nimic, receptorul îi căzuse din mână și nu-l mai interesa nimic, era pierdut și nu mai voia să trăiască, nu vedea în fața ochilor decât chipul ei drăgălaș care îi trimitea iubirea de dincolo de moarte. Nu putea să se împace cu asta, viața lui era legată de a ei și nu înțelegea de ce el era condamnat să trăiască. Lacrimile îi ardeau fața și amintirea nopții trecute, toate săruturile acelea pătimașe, toate îmbrățișările și toate șoaptele de iubire fuseseră parcă un preludiu al morții. Se plimba prin apartamentul lor micuț, amenajat de mânuțele ei gingașe și nu putea să se împace cu ideea că ea nu mai era. Auzea în minte ultimele ei cuvinte, pe care i le strigase pe scări: „Ți-am spus cât de mult te iubesc?”. Era convins că nu va supraviețui. Oriunde întorcea privirea, o vedea pe ea cu zâmbetul său diafan, cu gropițele ei din obraji și cu primăvara din priviri.

Nu știa de când zăcea pe parchetul acela rece și când se făcuse întuneric, simțea sufletul împietrit de atâta durere și auzea parcă glasul ei, șoptindu-i cuvinte de iubire. Poate că doar visase și acum se trezise, nu știa. Auzea soneria ca un bocet prelung și nu putea face nimic,

nu se putea ridica, nu se putea mișca și ca într-un ecou auzea numele lui și sunete înfundate, neînțelegând ce se întâmplă. Dorea să rămână acolo definitiv și să se întâlnească și cu ea, cu iubirea vieții lui, în moarte.

S-a trezit într-un salon de spital, la mai bine de patru săptămâni după dispariția iubitei sale, fără să știe cum au trecut. Andrei l-a găsit și din acea clipă a rămas permanent cu el.

—Salutare! Am crezut că te-am pierdut și pe tine, omule! Chiar ne-ai speriat, nu am crezut că mai revii! spuse Andrei, care arăta destul de obosit și de neîngrijit. Mă bucur că te-ai întors printre noi, trebuie să facem o băută.

Trecuseră treizeci și șapte de ani de atunci și totul era așa de proaspăt în memoria lui ca și când se întâmplase cu o zi în urmă. O simțea cu el în fiecare adiere de vânt, în fiecare rază de soare, în mirosul de liliac pe care îl adora, în tot ce era viu și în toată ființa lui. De aceea nu a mai putut iubi pe nimeni, pentru că ea îi umplea inima și sufletul, și mintea, era cu el pretutindeni ca o umbră. O lacrimă fugară alunecă pe fața arsă de soare, lăsând în urma ei un dor nestins.

—Pe unde ești, tot la București? întrebă Andrei, care-l urmărise cu privirea încă de când ieșiseră din port.

—Categoric! răspunse Matei parcă trezit la viață. Ce naiba, măi băiete, nu ai văzut că vântul a crescut în intensitate, de ce nu m-ai atenționat?

—Mă, dar ce șmecher ești! Nu mi-am dat seama că dormi la cârmă, zise Andrei pe un ton amuzant. Să înțeleg că eu sunt bonă, nu?

—Și acum ce facem, mergem înainte sau ne oprim? Vreau să vă informez că decizia vă aparține în totalitate și eu, ca un biet marinar, sunt la dispoziția domniilor voastre, spuse râzând ușor și făcu o reverență.

Au fost de acord în unanimitate să încerce o acostare cât mai rapidă, înainte de a se întâmpla ceva neplăcut.

Vântul nu numai că își mărise viteza, dar își schimbase și direcția, năpustindu-se asupra lor ca o nălucă. Situația începuse să devină îngrijorătoare și Matei deja se apropia de mal, încercând să găsească din priviri un loc cât mai bun pentru acostare. În câteva minute, toți erau pregătiți să coboare din barcă, urmărind manevrele lui Matei, care găsise un golfuleț mic, unde spera să fie la adăpost atât ei, cât și barca. Acei câțiva metri până la mal au fost o adevărată aventură, din cauza vântului care le era potrivnic, spulberând nisipul în direcția lor. Și totuși, au reușit să ajungă cu bine pe mal, cu tot cu bagajele care în mare parte erau ude. Au instalat rapid cele două corturi și s-au adăpostit oarecum din fața nisipului care le făcuse o primire deloc prietenoasă.

Privind în jur pentru a realiza unde se aflau, Matei descoperi la o distanță apreciabilă o persoană care încerca să se adăpostească din greu de nisipul dușmănos și din dorința de a da o mână de ajutor, porni într-acolo.

În tot acest timp, Sia încerca să se adăpostească de vântul ce alerga furios, antrenând în goana lui nisipul nemilos ce-i înțepa pielea și o făcea să fie un pachet de nervi. Întorsese șezlongul în așa fel încât, împreună cu prosoapele, să o protejeze pentru moment, lucru care nu-i reuși și o irită cumplit.

—Bună ziua, vecină, pot să te ajut cu ceva în situația dată?

—Nu cred că este o idee foarte bună, se auzi vocea nervoasă a Siei, care își vedea mai departe de treabă, sperând ca acum mini adăpostul ei să reziste. Și când era pe punctul de a se felicita, vântul își schimbă brusc direcția și prăbuși toată munca ei.

—Ha, ha, ha! se auzi râsul sănătos al lui Matei.

—Să taci dracului! Sia se întoarse plină de furie, având cel mai mare șoc din viața ei, în momentul în care privirea ei s-a intersectat cu verdele acela intens și adânc al ochilor ce o priveau zâmbitori. Nu înțelegea ce se întâmplă, dar simțea nevoia să se așeze pentru a opri tremurul ce o cuprinsese instantaneu. Doamne, privirea aceea o scanase de sus până jos parcă, răscolindu-i toate simțurile și pierzându-se în ea. Îi venea să plângă de ciudă că se simțea ca o adolescentă care se îndrăgostește la prima vedere, dar, da… asta i se întâmpla ei acum, se îndrăgostea instantaneu de acest tip la care visase din adolescență și care ajunsese să creadă că nu

poate exista decât în visele ei. Idealul bărbatului visat de ea era Sean Connery, or, tipul acesta era întruchiparea actorului, plus verdele ochilor ce o făceau să vibreze atât de tare. Toată furia ei se topise instantaneu și nu știa cum să reacționeze, simțind că nu poate articula niciun cuvânt.

—Ne-am mai văzut? Am sentimentul că te cunosc de-o mie de ani și acest lucru mi se pare ciudat, spuse Matei, a cărui voce se schimbase brusc, după ce privirile lor s-au întâlnit. Nu înțelegea ce se întâmplă, dar cert acesta era sentimentul pe care îl încerca în aceste momente, acela că o cunoștea pe această femeie de dincolo de viața aceasta și că, în sfârșit, o regăsise. O privea și nu-i venea să creadă că trăia acest sentiment, pentru această necunoscută care era destul de nostimă cu părul ei blond și răvășit, înfășurată de sus până jos precum femeile musulmane și pe care ar fi sărutat-o până nu ar mai fi avut respirație. Trăia niște sentimente tare ciudate, pe care nu și le putea explica. Ar fi vrut să-i spună o mulțime de lucruri și, cu toate acestea, nu-și găsea cuvintele.

—Nu! Nu-mi amintesc să ne mai fi văzut, și oricum nu am memoria figurilor, se auzi glasul abia șoptit al Siei. Nu se recunoștea și nu putea să înțeleagă de ce destinul era așa de crud cu ea și îi juca o asemenea farsă, tocmai acum, când avea nevoie de liniște mai mult ca oricând. Se simțea vulnerabilă și ar fi vrut să dispară, dorindu-și din toată ființa ca acest individ să nu-și dea

seama de trăirile ei, care erau extrem de intense și pe care nu putea să și le controleze.

—Dacă nu aici, cu certitudine într-o altă viață ne-am întâlnit, mi-ai transmis o emoție atât de puternică, pe care nu am simțit-o în toată viața mea. Nu știu, dar asta simt, pur și simplu. Nu știu, habar nu am ce se întâmplă cu mine, spuse Matei ca pentru el, privind valurile ce se spărgeau de mal. Nici nu mai îndrăznea să o privească, de teamă să nu facă vreo nebunie întâlnindu-i privirea.

Și vreau să-ți mai spun ceva. Niciodată nu am fost atât de sincer cu cineva, nu mi-am permis, de teamă de a nu fi trădat și cu toate acestea față de tine, nu am acest sentiment. Cred că am înnebunit la bătrânețe, chiar nu înțeleg ce mi se întâmplă, chiar nu înțeleg.

Sia încerca să-și prindă cumva părul dezordonat care zbura în toate direcțiile și amintindu-și de faptul că arăta groaznic, cu fața înroșită de soare ca a unui rac fiert ori de câte ori mergea la plajă. Acum se simțea și mai îngrozitor, privind la bărbatul din fața ei, cu statura aceea impunătoare ca a vechilor greci. Prin comparație, se simțea rățușca cea urâtă, lucru care o punea într-o și mai mare dificultate, inhibând-o și mai rău, făcând-o să regrete locul ales.

—Dacă nu ai nimic împotrivă, aș vrea să mă prezint. Matei este numele meu, spuse zâmbind și privind la manevrele ei nereușite de a-și prinde părul dezordonat.

—Sia, spuse cu o voce pierdută aceasta, gândindu-se că acestea erau texte cu care el își racola victimele. Ar fi dorit să-i spună acest lucru, dar pur și simplu se simțea paralizată. Se holba cu o privire tâmpă, nereușind să lege două cuvinte. Așa ceva nu mai trăise niciodată, realizând ce impresie lasă prin atitudinea sa.

—Cum de ești singură? Întrebarea era simplă în aparență, dar în mintea lui, lucrurile se succedau cu o viteză amețitoare, dorind să afle cât mai multe despre ea și în special dacă era căsătorită.

—Soțul meu este într-o delegație și nu am dorit să ratez o zi de plajă. În restul săptămânii lucrez până târziu. Această minciună avea să o apere de o eventuală aventură, pentru că „sigur asta vor toți bărbații când văd o femeie singură”, îi spusese de multe ori Mihai. De ce se gândea oare la Mihai în aceste momente când se simțea vulnerabilă? Poate pentru că nu avea pe nimeni cu care să împartă trăirile ei, poate pentru că el fusese singurul pe care ea îl crezuse prieten, sau poate pentru că îi era comod să iasă dintr-o situație pe care o considera riscantă. Sigur acest tip avea și o nevastă pe undeva și ieșise să facă cuceriri, ea nefiind nici pregătită și nici dispusă să accepte o eventuală aventură. Gândurile începuseră să se regrupeze și avea un aliat puternic în ele. Sigur nu va mai accepta pe cineva care să se joace cu sentimentele ei și, la fel de sigur, nimeni nu va afla care sunt acestea și de ce natură, își spunea, încercând să

stăvilească emoțiile care o făceau să simtă fluturi în stomac.

—Nu am văzut verighetă și ceva îmi spune că nu există un soț, nu aș putea să-ți spun pe ce mă bazez când fac această afirmație, dar chiar asta simt. Nu cred că un bărbat întreg la cap te-ar lăsa singură pe plajă. Și știi ce mai cred: cred că treci printr-o perioadă dificilă. O privea de data aceasta și simțea nevoia să o strângă în brațe și realmente să-i șteargă toată durerea din ochii aceia triști de culoarea mierii. Prosopul cu care era acoperită se desprinse și ieși la lumină un trup armonios de culoarea ciocolatei cu lapte, cu forme voluptuoase. O privea amuzat de stângăcia mișcărilor ei în încercarea de a-și acoperi trupul de furia nisipului și de surpriza ce o văzuse în privirea ei când îi spusese că nu există un soț. Nu! Acesta nu era un joc și, deși părea timorată, știa că avea în față un om care gândește fiecare mișcare.

Trăise o viață, analizând femeile și comportamentul lor, știa când sunt sincere și când ascund adevărul, dar mai ales știa când sunt rănite și ce vulnerabile pot fi. El nu voia să profite de vulnerabilitatea ei, voia să o cunoască și să o protejeze. Era un sentiment nou acesta pe care îl încerca acum și îi dădea o nouă perspectivă asupra vieții. Era ceva în această ființă ce îl răscolea și îl făcea să simtă lucruri... îl trezea parcă la realitate și îl făcea să vibreze la orice cuvânt rostit. Avea sentimentul că fusese paralizat și dintr-odată se trezise și începea să-și simtă corpul, neînțelegând cum lucrurile se pot schimba

în câteva clipe atât de radical. Era o perspectivă nouă, ce merita studiată.

—Nu cred că trebuie să dau socoteală nimănui despre starea mea civilă și nici nu cred că este problema ta. Cât despre ce crezi tu, nu mă interesează. Aș putea chiar să afirm că ai mult tupeu să intri în intimitatea mea și să-ți dai cu părerea fără ca mai întâi să mă cunoști. Ce te îndreptățește, mă rog, să pui întrebări care nu te privesc? Cred că ar fi mult mai potrivit să îți vezi de treburile tale, nu crezi?

—Matei! Matei! se auzi o voce studiată, din spatele lor.

Când întoarse capul, surpriza era una de proporții. O domnișoară superbă, cu un corp de invidiat și cu un cap de păpușă, se apropia de ei.

—Matei, dragule, ai uitat să te mai întorci, ai lăsat pe toată lumea să te aștepte, dând bir cu fugiții. Ilinca a pregătit masa și noi toți suntem lihniți, așa că ai face bine să vii acum cu mine, căci nimeni nu vrea să mănânce fără tine.

Acesta se ridică precum un resort, simțind o furie soră cu nebunia și, înșfăcând-o pe Grațiela de braț, o porni spre corturi, aproape târând-o. Ar fi vrut să o ucidă și sigur ar fi făcut acest lucru, dacă nu s-ar fi gândit la consecințe. Trăia sentimentul că femeia aceasta îi răpise cel mai prețios dar din existența sa și nu știa cum ar fi

putut repara acest lucru, amintindu-și privirea celeilalte femei, la vederea Grațielei.

—Te-aș ruga să nu mai faci niciodată greșeala de a veni după mine, indiferent de circumstanțe! îi spuse Grațielei, împingând-o destul de brutal într-unul din corturi. Ai un soț și dacă el nu face nimic în acest sens, mă văd obligat să iau măsuri. Nimeni dintre cei de față nu-l mai văzuse atât de furios vreodată și nu înțelegea ce a stârnit această furtună.

—Ce s-a întâmplat, omule, de ești atât de schimbat? Am sentimentul că altcineva este în locul tău. Ce a determinat această schimbare radicală, într-un timp atât de scurt, nu te recunosc! întreba Andrei, șocat de atitudinea lui.

—Te rog mult, Andrei, lasă-mă să mă liniștesc, nu vreau să spun lucruri pe care ulterior să le regret. Se așeză pe nisip, puțin mai retras, încercând să se calmeze, nedorind să strice dispoziția celorlalți.

—Am întâlnit pe cineva care m-a făcut să uit complet de Ana, se întoarse cu fața spre Andrei, care între timp se așezase alături de el, pe nisip. Știi, am sentimentul că o cunosc de la facerea lumii și că acesta a fost scopul existenței mele, anostă, de altfel, iar acum când am găsit-o, în sfârșit, a trebuit să vină nevastă-ta după mine, în pana mea. Nu știu, omule, cine este, dar îți spun sincer că am simțit ceva extraordinar în preajma acestei femei și nu am apucat nici măcar să aflu cine este.

—Și cine te împiedică să te întorci? Nu văd de ce nu ai face acest lucru chiar acum, ce te reține? Andrei părea contrariat că nu făcuse deja acest lucru.

Între timp, cerul devenise cenușiu și ploaia se pornise dintr-odată parcă ieșită din matcă, dând semne de nesupunere și nebunie, lovind în toate direcțiile tot ce întâlnea în cale. Matei se ridică brusc în picioare și, fără să mai spună ceva, porni că o nălucă în direcția Siei. Nu putea să vadă din cauza ploii până la ea, dar cu cât se apropia mai mult de locul cu pricina, avea un sentiment de zădărnicie. Nu mai era și se simțea debusolat, a mers după ea, urmând turiștii grăbiți care părăseau plaja și se îndreptau spre mașini, cu speranța că o va găsi aici. A căutat cu privirea fiecare mașină care părăsea plaja, sperând, totuși, într-o minune care, din păcate, nu s-a materializat.

Andrei îl ajunse din urmă și, privindu-și prietenul, rămase surprins de transformarea ce se petrecuse pe chipul acestuia.

—Hai, bătrâne, să ne întoarcem și dacă este mâna destinului, sigur o vei reîntâlni. Sunt convins, și tu știi asta, că toate lucrurile se întâmplă cu un scop. Ce mă nedumirește pe mine este faptul că de când Ana a plecat, nu ai căutat pe nimeni care să o înlocuiască, iar acum, chestia asta care, sincer să fiu, mă depășește, dar îmi și place, te-a trezit.

—Chiar nu știu ce să-ți spun. Tot ce pot spune este că mi-am întâlnit realmente jumătatea și nu știu cum și unde aș putea să o caut, înțelegi? Nici nu știu acum dacă a fost real sau a fost doar rodul imaginației mele, habar nu am.

—Și atunci de ce dracu' suntem aici? Crezi că nălucile apar și ziua? întrebă Andrei ușor amuzat, încercând să-și relaxeze prietenul, pe care îl simțea atât de tensionat. Vrei să-ți spun ceva băiete? Orice problemă care apare vine la pachet și cu rezolvarea, important este să o cauți. Și până la urmă, acesta este farmecul, complexitatea fiecărui lucru în parte, îi conferă adevărata valoare.

Mergeau amândoi, umăr la umăr, prin ploaia deasă de vară, având fiecare gândurile îndreptate în direcții diferite.

În câteva secunde, Sia și-a strâns toate lucrurile, pornind către mașină cu o viteză de care nu se credea în stare, furioasă pe ea însăși că fusese atât de naivă, încât să creadă că tipul acela s-ar fi uitat la ea. Îi venea să-și tragă palme de ciudă că era așa de imatură. Ce spectacol ieftin i-a oferit acelui domn, care avea o femeie superbă, și cum se fâstâcea ca o școlăriță demnă de milă. Întreaga sa viață s-a ferit de situațiile penibile și tocmai asta trăise mai devreme, o situație mai mult decât penibilă. Cel puțin știa că nu avea să-l mai vadă niciodată și asta o mai liniștea pentru moment.

Nici nu și-a dat seama când a început ploaia, o ploaie violentă, care îi biciuia fața și trupul și care în câteva clipe a udat-o până la piele, îngreunându-i mersul. Cu toate acestea, i s-a părut că drumul a fost extrem de scurt până la locul unde își parcase mașina, iar când a ajuns, și-a aruncat lucrurile în ea, s-a urcat la volan și a pornit spre casă. Își simțea sufletul greu și se simțea răvășită complet.

Drumul spre casă a fost aproape infernal, cu mers de melc, cu nervi întinși la maximum și cu înjurături grosolane din partea unor participanți la trafic și, cu toate acestea, a avut un efect extraordinar asupra ei, ajutând-o să uite incidentul de pe plajă.

Odată ajunsă acasă, și-a depozitat toată recuzita de plajă, pregătindu-și cada și, fâțâindu-se prin baie, a avut o surpriză neplăcută dând cu ochii de ea în oglindă. Părul era atât de încâlcit și de uscat, încât semăna cu mătura vrăjitoarei din povești, iar fața era îngrozitor de roșie și descompusă. Independent de voința ei, gândul i-a zburat către plajă și către tipul care o făcuse să simtă fluturi în stomac. Doamne, ce impresie proastă trebuie să fi făcut și, prin comparație, gândul îi fugi la femeia aceea care arăta superb. Se simțea înfiorător și îi mulțumi Divinității că trimisese ploaia la timp, salvând-o.

Intră în cadă, lăsând apa fierbinte să o învăluie ca o mantie ce-i mângâia trupul ars de soare și, sorbind cu înghițituri mici din vinul bun pe care îl cumpărase cu ceva zile în urmă, se abandonă total în voia gândurilor.

De fapt, simțea o plăcere așa de mare, că nu se putea concentra la nimic, iar asta îi dădea un sentiment pe care nu îl putea descrie în cuvinte.

Melodia de pe telefonul ei o trezi din visare și, cu o urmă de regret, răspunse.

—Ce faci? Am reușit să ies cu fata aceea de care îți plăcea ție, cu Dea, și sunt foarte fericit. Tu ce faci? întrebă Teo, pe un ton neutru.

—Am fost la Vadu și m-a prins ploaia, dar să știi că nu regret, căci până la momentul acela, am avut o zi grozavă. Acum sunt în cadă și mă simt excelent.

—Mihai nu este ok, aș vrea să trec pe la tine, să stăm de vorbă, omul ăsta se distruge, iar eu nu știu cum să gestionez lucrurile.

—Uite cum stau lucrurile, dragul meu copil, ești oricând bine-venit la mine și tu știi asta, dar fără să mai încerci să intervii între mine și tatăl tău. Consider că lucrurile între noi s-au rezolvat, iar eu nu mai vreau să fiu manta de vreme rea pentru nimeni. Îmi dau seama că îți este greu, dar aș vrea să faci un efort de voință și să îl lași pe Mihai, care este adult, să se descurce singur. Crede-mă, are instinct de supraviețuitor și nu va păți absolut nimic.

—Dar tu nu ești aici ca să-l vezi! Nu poți să-ți dai seama în ce hal arată!

—Teo, de fapt, ce vrei de la mine? Eu nu mai vreau și subliniez, nu mai vreau să am nici o legătură cu Mihai. Ruptura dintre noi s-a produs de mult și nimeni și nimic nu mă va convinge să fac pasul înapoi.

—Dar dacă erai tu în locul lui?

—Atunci, meritam să mi se întâmple orice, spuse Sia pe un ton atât de tăios, încât și pe ea o surprinse. Mi se face silă de omul acesta, care face pe victima în fața ta, pentru a-și atinge scopul. Te rog, copilul meu, nu te lăsa folosit, pentru că în momentul în care va realiza că nu îl poți ajuta, vei avea o mare surpriză. Știi ce vreau eu? își îndulci Sia glasul. Vreau ca tu să trăiești doar pentru tine, dragul meu, căci nimeni nu îți poate întoarce aceste clipe. Trenul acesta în care abia ai urcat te va duce la destinație, dar, doar de tine depinde cum și când vei ajunge. Nu face halte și mai ales nu coborî din el pentru nimeni, dragul meu copil. Nu merită, crede-mă.

—Și totuși, voi veni la tine.

—Te aștept cu mare drag, dar să îmi promiți că nu vom mai discuta despre Mihai, bine? Sia închise telefonul și rămase dusă pe gânduri după discuția cu Teo. Era conștientă că băiatul ei va încerca prin orice mijloace să îi împace, dar doar ea știa toate durerile sufletești prin care trecuse. Sufletul ei era încă rănit, poate că nu avea să se vindece niciodată și tocmai de dragul lui încercase toată viața să pară stăpână pe situație și mult mai tare decât era în realitate. Își dorise în permanență ca Teo să

aibă tot ce își poate dori un copil și să nu sufere din cauza problemelor familiale, poate de aceea nu înțelegea de ce Sia luase o hotărâre atât de radicală.

Vinul pe care îl băuse începuse să își facă efectul și se simțea ușor amețită. Ieși din baie înfășurându-se într-un prosop uriaș, gândindu-se la durerea sufletească prin care trecea copilul ei. Regretă că își făcea copilul să sufere, dar ajunsese la convingerea că și ea avea dreptul la o viață, dacă nu normală, cel puțin decentă și, până la urmă, de ce să nu spere la un strop de fericire? După ce și-a uscat părul, s-a cuibărit în fotoliu și, cu gândul la Teo, a adormit.

La cei douăzeci și doi de ani, Teo era un bărbat frumos, un brunet reușit, înalt, cu o statură atletică și cu un chip de Adonis, după care multe femei întorceau capul. Pentru vârsta sa, avea o gândire foarte matură și analitică și tocmai de aceea era pus în dificultate acum, după discuția cu Sia. Simțise o hotărâre de neclintit în glasul ei, neștiind cum să abordeze problema, dar era hotărât să încerce să afle adevărul. După ce își făcuse un duș, se îmbrăcă lejer și, deși nu avea niciun chef să iasă, plecă pe jos spre Sia. Era încă sub imperiul întâmplărilor recente ce avuseseră loc în familia lor și nu știa exact cum să reacționeze. Îi era milă de Mihai, deși știa că era un tip extrem de viciat și foarte egoist, care era preocupat în permanență doar de persoana sa. Nu de puține ori, se întâlnise prin oraș cu el și cu amantele sale, pe care i le

recomandase ca fiind colege de serviciu sau, și mai rău, îl punea deseori în ipostaze penibile, să o mintă că se duce la șpriț cu băieții, ca să poată ieși din casă, uitând să se mai întoarcă. De multe ori crezuse că maică-sa era proastă și nu-și dădea seama ce făcea el, neînțelegând cum putea să-l creadă pe acest mincinos înrăit, care nu realiza ce om avea lângă el. Și cu toate acestea, îi era milă de el acum și ar fi dorit să îl ajute. Îl vedea că suferă și nu știa cum să reacționeze, iar asta îl punea în mare dificultate.

Avea niște trăiri foarte ciudate. Pe de o parte, se bucura că mama lui se trezise la viață și, în sfârșit, conștientizase ce se întâmplă în realitate cu bărbatul ei, iar pe de altă parte, îl măcina mila asta pentru tatăl său, deși știa că și-o făcuse cu mâna lui și rezultatul era previzibil. Avea senzația că visează și că, atunci când se va trezi, totul va reveni la normal.

Soneria o trezi brusc pe Sia, care nu știa când adormise, și o făcu să ajungă la ușă oarecum speriată, fiind încă sub imperiul somnului.

—Doamne, mamă, ce față ai! Arăți ca un rac fiert! Să nu ieși din casă cu fața asta, că se sperie lumea, spuse Teo pe un ton glumeț, strângând-o în brațe.

—Tu știi deviza? Dacă nu îți place de mine, mută-ți privirea, îi făcu jocul Sia, întârziind la pieptul lui câteva clipe. Vino, te rog – și îl trase de mână, să-ți pună mama

să mănânci, hai, că ai slăbit și nu vreau să te urâțești și să nu mai ai admiratoare. Îi pregăti repede un platou de bunătăți și se așeză pe un scaun în fața lui, privindu-l. Pentru ea, Teo era sensul existenței sale, era totul și tocmai de aceea se simțea atât de mândră de el.

—Spune-mi despre Dea, cum ai reușit până la urmă să ieși cu ea?

—Aveai cumva îndoieli, să înțeleg că nu ai încredere în odrasla ta. Urât din partea unei mame care pretinde că își iubește copilul.

—Stai, dragă, că nu asta voiam să spun. Sunt mândră că până la urmă mi-ai ascultat sfatul și te-ai hotărât să o abordezi, despre asta era vorba, zâmbi Sia, mângâindu-i mâna fiului său. Sunt fericită că ai scăpat de fata aceea cu care ieșeai, pentru că, până la urmă, sunt sigură că ai fi suferit și, ca orice părinte care nu neapărat este mai deștept, dar care are mai multă experiență, aș vrea să te feresc de tot răul din lume și de toate suferințele.

—Vezi, tu nu înțelegi, și tot ca orice părinte, că orice om are nevoie de propriile experiențe pentru a se dezvolta, pentru a crește și pentru a deveni puternic. Tu cum ai devenit așa, nu prin propriile trăiri și suferințe? Și ca să știi, nu datorită ție am rupt relația cu Maria, ci pentru că mi-a făcut niște faze urâte, care nu se fac, și atunci am realizat că dacă fac un compromis trecând cu vederea ceea ce a făcut, sigur va repeta acele lucruri, luând iertarea mea drept slăbiciune. Trăind alături de voi,

am văzut multe și mi-am promis să nu trec niciodată prin astfel de situații. Nu vă judec, dar încerc să învăț și din greșelile altora și asta sper că mă va feri de multe neplăceri de-a lungul vieții.

—Ce-ai zice de un pahar cu vin, mai stăm și noi de vorbă ca în copilăria ta și dormi la mine. Vrei? Intrebă Sia pe un ton nesigur, temându-se de un eventual refuz.

—Oricum nu scapi așa ușor de mine, zâmbi acesta, îmbrățișându-și cu tandrețe mama. Mi-a fost dor de tine și știi, îmi lipsesc discuțiile cu tine când erai acasă, nu realizam că tu ești suportul meu moral – privi în gol și continuă ca pentru sine. Poate că așa este mai bine pentru toți, poate așa ne dăm seama de ce se întâmplă cu adevărat cu noi și care sunt prioritățile noastre.

—Prioritatea mea ai fost tu, din prima clipă în care te-am văzut și sigur vei rămâne pe locul întâi, doar că de câtva timp mai am și o altă prioritate, și aceea sunt eu. Știu că sună egoist, dar chiar sunt dispusă să îmi acord mai multă atenție. În timp… mi-am pierdut identitatea, am uitat cine sunt și am uitat să trăiesc și pentru mine. Hotărât lucru, acum doresc să schimb aceste aspecte pe care, voluntar sau nu, le-am omis. Știi, am momente când mă întreb cine sunt, de unde vin și mai ales încotro mă îndrept și chiar nu știu ce să îmi răspund. Am atâtea întrebări al căror răspuns aș vrea să îl aflu. Și știi care este temerea cea mai mare? Că nu am suficient timp.

Teo o privi oarecum surprins pe cea care îi fusese alături de când se știa, iar acum era prima oară când vorbea despre trăirile ei interioare. Niciodată nu s-a gândit la ea altfel decât ca mamă, iar acum își dădea seama că și ea era un om ca toți ceilalți, cu sentimente și trăiri personale, cu visuri și așteptări, cu întrebări și dileme. O cu totul altă perspectivă să-ți privești propriul părinte și foarte neașteptată. De ce nu se gândise niciodată așa la ea? Să semene oare mai mult decât credea cu tatăl lui și să fie la fel de egoist? Nu! Excludea din start această posibilitate, el nu era ca Mihai.

Sia puse paharele de vin pe măsuța din fața canapelei și se așeză cât mai aproape de fiul ei, având grijă totuși să nu îl sufoce. Știa că tinerii nu mai vor să se simtă așa cocoloșiți, și mai ales băieții, care, odată cu perioada adolescenței, încep să se simtă bărbați.

—Te văd un pic surprins și nu înțeleg de ce ai rămas dus pe gânduri.

—Poate pentru faptul că mă simt mizerabil și că nu m-am gândit niciodată la tine ca la un om, poate pentru faptul că nu te-am întrebat niciodată ce simți și cine ești și mai ales pentru faptul că în ultimul timp ți-am condamnat deciziile fără ca măcar să te cunosc. Poate de-asta. Știi, eu chiar am crezut de multe ori că nu gândești și asta mă face să mă simt acum atât de mic. Nu te-am întrebat niciodată ce sentimente ai și cine ești cu adevărat. Îmi pare rău, iartă-mă.